

MALÁ
VELKÁ
DOMŮ

Lucie Gromusová

Lucie Gromusová

Malá velká domů

© Youngbooks
2012

Tlusté kůži z brojlera

Obsah

Školka	4
Neurózy	10
Zlodějka	12
Vyrovnat se se smrtí	19
Přátelství	25
Kroužky a kolečka	32
Sabat	38
Umělkyně	47
Zodpovědnost	52
Mauglí	61
Ženská emancipace	66
Příběh o prstenu	70
Na počítačovém táboře	76

Školka

„Za měsíc půjdeš poprvé do školky, Klárko, těšíš se?“ zeptala se mě babička. To mě vyděsilo. Celou dobu jsem si myslela, že do školky se dávají děti, o které už jejich rodiče nestojí. Přemýšlela jsem, co jsem provedla tak hrozného, že mě tam chtějí mamka s tatškou poslat. Dobře, sice jsem nebyla vždycky nejposlušnější, dost jsem zlobila, nechtěla jíst zeleninu a vztekala se, když mě chtěli obléct do sukýnky, ale to snad nebyl důvod, aby se mě pokoušeli zbavit. Možná v tom měl prsty bratr, nenáviděl mě... už od narození mě mučil a trápil a nechtěl si se mnou vůbec hrát. Místo toho mi dělal válečky do té doby, dokud jsem se buď nepočurala, anebo mu neříkala „pane továrníku“.

Celý další týden jsem se snažila sekat dobrotu – přemáhala jsem se a jedla všechnu zeleninu, kterou mi naservírovali, byla jsem hodná a uklízela si po sobě hračky, takže na mě tatka nemusel rvát, že zase uklouznul na brusli a praštil se do hlavy. K bratrovi jsem se chovala uctivě, téměř to hraničilo s podlézáním. „Pane továrníku“ jsem mu říkala celý týden a dobrovolně. Byla jsem trpělivá a snášela všechna příkoří – když mi dupnul na hlavu, jak lezl po žebřinách na vrchní patro palandy, když mi sebral ovladač od

televize a přepnul mi pohádku, dokonce jsem mlčela, i když mi říkal „prase“. Všechno pro to, abych nemusela pryč.

Jenže nic nepomohlo a jednoho rána mě mamka zavedla do velké budovy, kde byly ostatní děti, které chtěli rodiče odložit, a ponechala mě svému osudu.

Nebylo proč hrát si na hrdinu, a tak jsem začala brečet a ječet, k čemuž se brzo připojily i ostatní děti. Vznikla z toho docela pěkná davová panika.

Ale měli jsme smůlu. Rodiče se nevrátili. Zůstaly jsme sami s dvěma vychovatelkami. Ty se nás snažily zabavit tím, že nám daly vybrat obrázek, který budeme mít na skříňce a vůbec na všem, co nám ve školce bude patřit. Měla to být naše identifikace, měla nás určovat a provázet do dalších let. To byl důvod k opravdovému zamyšlení. Zvolit špatný obrázek mohlo znamenat velké neštěstí – společenské zne-možnění se, neúspěch, mohl to být cejch na celý život.

Ale co si zvolit? Autíčko? Mysleli by, že jsem kluk. Houbu? Houby mi nechutnaly. Berušku? Hmyzu jsem se bála. Sluníčko? Klauna? Lokomotivu? Dešť-ník? Točila se mi z toho hlava.

Přesně dle přísloví, že kdo vybírá, přebere, na mě nakonec zbyl obrázek prasete, protože jsem se rozho-dovala příliš dlouho. Byla jsem naštvaná. Teď už mi všichni budou říkat nadosmrti Prase.

Den pokračoval v podobném duchu – při představování vymyslelo jedno z dětí říkanku „Klára – kráva“, a potom se na mě nedostaly hračky, se kterými jsem si chtěla hrát. Chyběly mi mé hračky doma. Nedovolili mi vzít si je sem. Bezradně jsem seděla na koberci a dívala se, jak si ostatní děti hrají.

Vychovatelkám se mě zželelo a položily přede mě oranžový telefon – každý vězeň má přece právo na jeden hovor. Chtěla jsem zavolat domů, aby si pro mě rodiče přišli, že tu nechci být, ať se nade mnou slitují, ale telefon byl hluchý. Nechápala jsem to, holčička přede mnou se své panence bez problémů dovolala.

Ke svačině jsme měli hnusné kakao se škraloupem, které mě vychovatelky nutily vypít, i když jsem ho nechtěla, dělalo se mi z něj zle. Skoro jsem se pozvracela. Po svačině jsme si modelovali z plastelíny – udělala jsem pejska, byl krásný a dal mi dost práce. Pak ale přišel kluk a pěstí mi z něj udělal placku. Když vychovatelka placku uviděla, řekla, že se musím příště více snažit, že placku umí každý.

Potom byl oběd a po něm jsme si všichni povinně museli jít lehnout. Ale já jsem nebyla vůbec unavená a ležet se mi nechtělo, navíc vedle nějakého cizího dítěte. Připadala jsem si opravdu jako ve vězení. A tak to mělo být už navždycky...

Jaké bylo mé překvapení, když si pro mě odpoledne přišla mamka. Nevěřila jsem svým očím.

„Mamko, ty ses vrátila, to jsem ráda, že jste si to rozmysleli,“ výskala jsem a letěla k ní.

Mamka vůbec nechápala, co tím myslím.

A tak jsem zjistila, že to bylo celé nedorozumění – že školka není na to, aby tam rodiče nechali svoje děti napořád, ale jenom občas, když si potřebovali něco zařídit, anebo museli jít do práce.

To mě náležitě naštvalo – takže mě budou dávat cizím lidem jen tak, aniž bych cokoli provedla, aby si mohli dělat svoje dospělácké věci? Jak mohli čekat, že jen tak přejdu, že se mě na kus dne zbaví a pak si mě jakoby nic zase vyzvednou? Tak to tedy ne.

Rozhodla jsem se, že to tak nenechám.

Začala jsem ve školce řídit jako černá ruka. Trápi-la ostatní děti, odmítala jíst anebo jídlem házela, naopak jsem ale jedla plastelínu, voskovky a na písكوvišti se ládovala pískem. Když se mi chtělo čurat, prostě jsem se jenom počurala. Když Prase, tak pořádné. Každý den jsem vymyslela nový způsob, jak vychovatelkám a spolužákům pobyt ve školce ještě víc znepríjemnit. Jeden den jsem ukradla během odpoledního spánku všem dětem papuču a vyhodila je z okna. Další den se mi podařilo ucpat všechny záchody na patře hračkami, takže to způsobilo havárii netušených rozměrů. A jindy jsem se spokojila

s prostým vyřváváním sprostáren, které mě naučil strejda.

Po týdnu už vychovatelkám naprosto došla trpělivost. Zavolaly si mé rodiče a sdělily jim, že mě vylučují ze školky, protože jsem nezvladatelná. Na školku prý asi ještě nejsem zralá. Rodiče byli v šoku.

„Doma se ale chová normálně,“ bránili se.

Vychovatelky se na sebe s úšklebkem podívaly a sdělily jim, že si mě doma také mají ponechat.

Byla jsem šťastná, že už do té odporné školky nemusím a že budu zase doma s mamkou a svými hračkami. Ale to jsem se přepočítala. Rodiče mě dali na starost babičce a dědovi. A tam mi začala vojna. Doslova. Dědeček byl totiž voják z povolání a všichni okolo z něj měli strach. První, co udělal, bylo, že mě ostříhal na ježka, že prý dlouhé vlasy kazí charakter. Mluvit jsem mohla pouze tehdy, když jsem byla tázána nebo když jsem se přihlásila. Musela jsem se nazpaměť naučit všechny vojenské hodnosti a dědečkovi říkat Majore. U stolu jsem musela sedět rovně jako pravítko a pokud měl Major pocit, že zlobím nebo neposlouchám, strávila jsem hodinu stáním v koutě. Babička mě vždycky soustrastně sledovala, ale nedovolila si ani pípnout, jen mi tu a tam tajně podstrčila Tatrunku.

Začalo mi docházet, že ta školka vlastně nebyla tak úplně zlá. Minimálně mě tam nenutili každé ráno

odříkávat přísahu věrnosti. Vězení je lepší než vojna, je tam více pohodlí a když se člověk dobře chová, mohou mu i zkrátit trest. A tak jsem za rok ráda a s vděčností nastoupila zase do školky.

Neurózy

Ještě v šesti letech jsem si s oblibou cucala palec. Byl to návrat do raného dětství, které pro mě představovalo klidný přístav bezpečí a sladké nevědomosti. Strčit si prst do pusy, zkroutit se do embryonální polohy a usnout hlubokým spánkem, to bylo největší blaho. Snila jsem o tom, že budu spát hodně dlouho a vzbudím se až jako dospělá. Že přeskočím tu divnou dobu, kdy člověk všechno jenom musí, anebo je na všechno ještě moc malý.

Jenže mojí mamce se to moje pocucávání vůbec nelíbilo. Nepřišlo jí to zdravé jak psychicky, tak fyzicky – prst jsem měla mozolnatý a lehce scvrklý, jak trávil celé noci ve vlhkém prostředí, ale obávala se i vlivu takového intenzivního dumlání na můj chrup. Prý budu mít křivé zuby. Ale to mi bylo vcelku jedno.

Když matčino zoufalství v tomto směru dosáhlo vrcholu, rozhodla se mi zašít pyžamo tak, abych z něj nemohla vyndat ruku a strkat si palec do pusy. Vytvořila tak jakousi svěrací kazajku, improvizované textilní vězení. Jenže touha může lámat skály a je silnější než cokoli. Naučila jsem se ze své pyžamokazajky každou noc šikovně vysoukat tak, abych se mohla zase plně věnovat své zájmové činnosti. Byla jsem jako kouzelník Houdini, jen mému triku netles-